

[Bertel Dahlgaard.]

hold i garnisonerne i ca. 3 uger efter deres hjemkomst ikke tjener noget vigtigt formål. De pågældende soldater er uddannet gennem 11 måneder, 5 måneder herhjemme og 6 måneder i Tyskland. Særlige opgaver foreligger ikke for dem i garnisonerne, medens der derimod nu i foråret er god brug for dem i det civile liv ved ploven og ved harven, ved murskeen og ved maskinerne, og de unge selv har svært ved at forstå det hele, når de føler, at der ikke rigtig er nogen fornuftig hensigt med en tjeneste. Man gør så meget for at popularisere militærtjenesten, men det vil altsammen intet nytte, hvis der ikke gives de unge, der er i tjenesten, et indtryk af, at der er en fornuftig mening med de byrder, der pålægges dem. Hele dette forhold er langt vigtigere end den højtærede ministers opdagethed af at tildele de forskellige regimenter romantiske navne.

Når jeg ser det ceremoniel, der udfolder sig i denne forbindelse, føler jeg trang til at sige, at man vist bør erindre, at der i visse af livets forhold kun er et meget kort skridt mellem det ophøjede og det latterlige. Det er ikke paraderne og talerne, der holdes ved sådanne lejligheder, der betyder noget. Det afgørende er, hvad der tænkes i de regimenter, der står opstillet. Jeg tror for min del, at det altid er nødvendigt, der er disciplin i en hær, men forudsætningerne for den rette disciplin er den forståelse, det er muligt at bibringe de unge af de forskellige dispositioners nødvendighed og hensigtsmæssighed.

Jeg er taknemlig for det tilsagn, den højtærede minister har givet om, at der nu ned sættes et udvalg af militære og civile sagkyndige til undersøgelse af tjenestetidens udnyttelse. Jeg håber, at sammensætningen af dette udvalg bliver en sådan, at den giver tillid til, at det ikke bliver en kreds af traditionsbundne ja-sigere, der blot skal sikre, at alt bliver ved det gamle. Men jeg ville altså gerne endnu en gang sige til den højtærede minister, at jeg ville være endnu mere taknemlig, hvis ministeren kunne give tilsagn om, at denne overflødige garnisons-tjeneste for de hjemvendte brigadesoldater blev undgået.

Jeg vil gerne samtidig udtale håbet om, at ministeren snart vil kunne gennemføre en ændring i reglerne for styrkernes indkaldelse, så de indkaldes 4 gange i løbet af et år i stedet for 2 gange, og at man i forbindelse hermed benyttede brigadens reduktion til at gennemføre nogen reduktion af den militære tjenestetid.

Endelig vil jeg gerne fremdrage et forhold, som udvalgsbehandlingen har givet mig anledning til at fremdrage. Det er oplyst overfor udvalget, at der af de indkaldte kasseres eller overføres til hjælpetropperne ca. 14 pct. af dem, der indkaldes. Jeg tager denne store kassationsprocent som et udtryk for, at man på sessionerne efterhånden skraber bunden så stærkt, at der i virkeligheden udskrives mange, hvis svage fysik eller andre mangler ikke gør dem egnet til militærtjenestens strabadser. Jeg vil gerne bede ministeren om at have sin opmærksomhed henvendt på dette forhold. Den noget ændrede form for udvælgelsen på sessionerne skulle netop give større mulighed for på forhånd at frasortere de uegnede, ellers vil de forøgede bevillinger, der er givet til sessionsbedømmelsen, jo være dårligt anvendt. Jeg tillader mig altså at henstille til ministeren at overveje og undersøge hele dette forhold nærmere.

Med hensyn til det foreliggende forslag om forlængelse af brigadens ophold i Tyskland er det kendt, at det radikale venstre er modstander af denne forlængelse. Der kan for os ikke være tvivl om, at også den politiske tilslutning til Atlanterhavspagten, som regeringen har gennemført, må understrege det uheldige i, at danske tropper ligger i udlandet, og vort parti vil ved tredje behandling stemme imod dette lovforslag; hvis det alligevel vedtages, vil vi fra vor side undlade at stemme med hensyn til det lille retsplejeforslag.

Forsvarsministeren (*Rasmus Hansen*):

Jeg er naturligvis ganske enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i den betragtning, at paraderne bør aldrig gøres til noget væsentligt i hærens og flådens virksomhed. Det er det heller ikke, jeg kan ikke tænke mig, at der skulle være fornuftige befalingsmænd indenfor hæren, som havde den forestilling, at det burde være således.

Jeg er også ganske enig med det ærede medlem, når han siger, at det er de unges forståelse af arbejdet og uddannelsens tiltællægning på hensigtsmæssig måde, som vil være udslagsgivende for den ånd, der kommer til at præge værnene. Der kan ikke blive nogen uenighed mellem det ærede medlem og mig om det spørgsmål. Med de erfaringer, jeg har, kan jeg heller ikke forestille mig, at der i almindelighed skulle være nogen mulighed for nogen uoverensstemmelse mellem det ærede medlem og værnenes befalingsmænd vedrørende dette forhold, men vi befinder os jo i en overgangstilstand for værnenes vedkommende. Vi